

Strony przeciwne: Agenzia delle Dogane e dei Monopoli, Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-475/20, C-477/20), Presidenza del Consiglio dei Ministri (C-475/20, C-477/20, C-481/20), IGT Lottery SpA, dawniej Lottomatica Holding Srl (C-475/20), Se. Ma. di Francesco Senese (C-481/20)

przy udziale: Lottomatica Videolot Rete SpA (C-475/20), Coordinamento delle associazioni per la tutela dell'ambiente e dei diritti degli utenti e consumatori (Codacons) (C-476/20, C-478/20, C-480/20, C-482/20) i in.

Sentencja

- 1) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że o ile zostanie wykazane, że przepisy krajowe nakładające opłatę, której skutkiem jest obniżenie wynagrodzenia koncesjonariuszy zajmujących się zarządzaniem grami urządzanymi na automatach do gry, zawierają ograniczenie swobody zagwarantowanej w tym postanowieniu traktatu FUE, wówczas postanowienie to stoi na przeszkodzie temu, by takie ograniczenie mogło być uzasadnione celami opartymi wyłącznie na względach związanych z poprawą finansów publicznych.
- 2) W zakresie, w jakim art. 49 TFUE ma zastosowanie, zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań należy interpretować w ten sposób, że zasadniczo nie stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym, które w okresie obowiązywania umów koncesyjnych zawartych między spółkami a administracją danego państwa członkowskiego zmniejszają tymczasowo prowizję koncesjonariuszy ustanowioną w tych umowach, chyba że z uwagi na zakres wpływu tej obniżki na rentowność inwestycji dokonywanych przez koncesjonariuszy oraz ewentualną nagłość i nieprzewidywalność tego środka okaże się, że owi koncesjonariusze nie dysponowali czasem niezbędnym do dostosowania się do tej nowej sytuacji.

(¹) Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – XP/Fraport AG Frankfurt Airport Services Worldwide (C-518/20) i AR/St. Vincenz-Krankenhaus GmbH (C-727/20)

(Sprawy połączone C-518/20 i C-727/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Artykuł 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 ust. 1 – Prawo do corocznego płatnego urlopu – Całkowita niezdolność do pracy lub niezdolność do pracy z powodu choroby, która wystąpiła w okresie rozliczeniowym – Uregulowanie krajowe przewidujące utratę praw do corocznego płatnego urlopu po upływie określonego okresu – Obowiązek pracodawcy umożliwienia pracownikowi skorzystania z prawa do corocznego płatnego urlopu]

(2022/C 424/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XP C-518/20, AR C-727/20

Strona pozwana: Fraport AG Frankfurt Airport Services Worldwide (C-518/20, St. Vincenz-Krankenhaus GmbH (C-727/20)

Sentencja

Artykuł 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, a także art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym prawo pracownika do corocznego płatnego urlopu nabyte za okres rozliczeniowy, w którym pracownik faktycznie pracował, zanim znalazł się w sytuacji całkowitej niezdolności do pracy lub niezdolności do pracy z powodu choroby, która nadal trwa, może wygasnąć bądź po upływie okresu przeniesienia dozwolonego przez prawo krajowe, bądź później, jeśli pracodawca nie umożliwił temu pracownikowi w odpowiednim czasie skorzystania z tego prawa.

(¹) Dz.U. C 19 z 18.1.2021.
Dz.U. C 169 z 3.5.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt B/W AG

(Sprawa C-538/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Artykuły 49 i 54 TFUE – Odliczenie ostatecznych strat poniesionych przez stały zakład niebędący rezydentem – Państwo, które zrzekło się prawa do opodatkowania na mocy umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania – Porównywalność sytuacji]

(2022/C 424/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Finanzamt B

Druga strona postępowania rewizyjnego: W AG

Przy udziale: Bundesministerium der Finanzen

Sentencja

Artykuły 49 i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie systemowi podatkowemu państwa członkowskiego, w ramach którego spółka będąca rezydentem tego państwa nie może odliczyć od swojego podlegającego opodatkowaniu zysku ostatecznych strat poniesionych przez jej stały zakład znajdujący się w innym państwie członkowskim, w przypadku gdy państwo członkowskie rezydencji zrzekło się na mocy umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania przysługującego mu prawa do opodatkowania dochodów tego stałego zakładu.

(¹) Dz.U. C 35 z 1.2.2021.